

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

6. De Vicario perpetuo, an sit proprie beneficiarius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

ea ratione, quod hæc quoque pensio ad vitæ vsus referuatur & datur: nec obitu clerici vacat, sed extinguitur; & Romani Pontifici aut, & concessu redimatur certa pecuniæ quantitate. Ex his perscipi potest, iura de beneficijs aliquid statuenda, non eo ipso in pensionarijs locum habere, nisi ipsi quoque exprimentur.

CAP. VI.

De Vicario perpetuo, an sit proprius beneficiarius.

PRIMO quæritur, Ius Canonicum, & Ciuile, quem Vicarium appellent? Sciendum est Vicarij nomen latissime sumptum eum significare, qui gerit vices alterius, in cuius locum sufficitur. Vnde in iure Ciuili, & Canon. tit. extat de offic. Vicarij. Nam Magistratus, Iudices, & alij quilibet Præfecti suos habere solebant Vicarios, quorum opera utebantur in ciuilibus causis audiendis, cognoscendis, & definiendis, & iure reddendo: Episcopi item & Archiepiscopi sibi vicarios assignant quibus multa committunt: Et ipse etiam Rom. Pontif. quamuis sit Summus totius Ecclesiæ Pastor, & Christi Vicarius, tanquam vobis tamen Episcopus habet suum Romæ Vicarium. Sciendam est quoque duplicem, in iure Canonico esse Vicarium; vnum perpetuum, de quo in cap. Extirpanda, §. Qui vero, de prab. cap. Ex parte, de offic. Vicar. & cap. 11. Perpetuus, de Vide instrumet. alterum temporarium, de quo sit mentio in cap. Perennis de appell. Perpetuus Vicarius is dicitur, qui Episcopali auctoritate, & Canonica instit. delectus, in parochiali Ecclesia constituitur, etque certa ex annuis Ecclesiæ prouentibus portio assignatur tanquam laboris, & operæ merces. in ea que dicuntur in cap. Extirpanda, §. Qui vero, de prab. Et in cap. Ad hac, de offic. Vicar. & Gloss. in cap. ex parte, de off. Vicar. in verbo, perpetuus Vicarios. Abbas in cap. postulasti, de rescrip. nec potest eum, sine auctoritate Episcopi ab officio, & munere remouere: nec assignatam ei portionem minuere Rector qui in beneficio, & Ecclesia parochiali succedit, ca. Ad hac de offic. Vicarij: nec ipse item Episcopus potest ei administrationem adimere nisi iustis, & debitis causis condemnatur, ut colligitur ex cap. Ad hac de offic. Vicar. & cap. 1. de appell. Monacho. in 6. Vicarius vero temporarius is dicitur, qui auctoritate alicuius in locum alterius ad tempus sufficitur, & ad naturam eius, qui ipsum substituit, reuocari potest.

Secundo quæritur, A quo, & in qua Ecclesia, & quibus ex causis Vicarius perpetuus possit iure constitui? Respondeo. eum auctoritate Episcopi institui, & in Ecclesia parochi, aliquoties beneficium aliquod parochiale curam animarum habens alicui alteri Ecclesiæ, vel Collegio Canonicorum, vel seminario clericorum, vel cœnobio Monachorum, vel Academiæ, vel hospitali domui, aut alteri loco pietatis causa extracto, & fundato, vel dignitati, vel præbendæ fuerit annexum cap. Extirpanda, §. Qui vero de praben. vel quando in parochia capella constituitur, eo quod populus parochiæ subiectus sit magnus, & in parochiam conuenire non possit: solet auctoritate Episcopi capella edificari, & in ea constitui vicarius perpetuus, in ea id quod habetur in cap. ad audientiam, de Eccles. adif. Tunc enim ex huiusmodi beneficio detrahitur iusta, & idonea portio, quæ vicario assignatur, ad commodum eius vitam sustentandam, cap. Extirpanda, §. Qui vero, de prab. & cap. Ad hac de off. Vicarij. Ex quo fit, vt multa sint Monachorum cœnobija, & aliorum Religiosorum Conuentus, quibus Romani Pontificis indulgentia, sunt annexa Parochialia beneficia, deducta portione, qua commodè sustentetur vicarius auctoritate Episcopi instituendus in ijs Ecclesijs, quarum erant beneficia. Hinc existit titulus in iure Canonico, De capellis Monachorum. Solet itidem beneficium curam animarum habens, annexi in perpetuum alteri beneficio dignitatem habenti, detracta iusta, & de-

bita portione, quæ ad commodum Vicarij vicium, & cultum sufficiat, ut colligitur, ex cap. Extirpanda, supra citato.

Quærat aliquis. Quare ex huiusmodi beneficijs in perpetuum alteri annexis portio subtrahatur, vt ex ea Vicarius sustentetur? Respondeo, merito iura constituisse, vt is qui beneficium Parochiale habet sibi annexum, sit imunitus, ac liber à cura animarum, & ab obligatione, & præcepto inferuendi, & commorandi ac residendi in parochia: tale autem onus, ac cura, in Vicarium perpetuum transfertur, qui instituitur, vt ipse per se curam animarum habeat, ac eam Ecclesiæ administret, ut insinuat in cap. 1. de praben. in 6. & cap. 1. De capellis monachorum in 6. & cap. Extirpanda, §. Qui vero. De praben. Vnde si quæras, An penes Vicarium perpetuum, an vero penes Rectorem maneat cura animarum? De hac questione Abbas in cap. Extirpanda, §. qui vero, num. 15. de prab. Respondeo, cum Abbas esse penes Vicarium: & ideo Rector sacramenta conferre, nec debet, nec potest.

Tertio quæritur, Quibus ex causis soleat Vicarius ad tempus constitui? Respondeo, multis de causis ipso iure concessis. In primis; quando quis legitime duas, vel plures Ecclesias habet, in quibus seruire, commorari, & residere nequit, inferuit per seipsum in vna, & in alijs Vicarium constituere iure compellitur. Hoc colligitur ex cap. Et temporis 26. quæst. 11. Secundo ratione negotiorum, & occupationum, quibus ipse Rector causa sui muneris, & officij detinetur: quo iure Episcopus, plures Vicarios instituit, cap. Ad hac De offic. Archidiacon. & cap. 1. De cel. Missa. Tertio, ratione peregrinationis, ad pia religiosa que loca susceptæ, & præsertim ad Terram sanctam cap. vltim. De voto & voti redempt. Quarto, ratione aegritudinis, & valetudinis incommodæ, & aegritudinis corporis, ut constat ex tit. De clerico agrotan. per aliquos capit. Quinto ratione iustæ absentia Episcopi auctoritate approbatæ. Vnde ratione studij literarij, vel alterius occupationis iustæ, & idoneæ, Rector Ecclesiæ Vicarium habet, cap. Relatum, de clericis non resident. & cap. Non oportet, de conses. distinct. 5. Sexto, ratione diuersæ nationis alio sermone, & lingua loquentis, cui Rector præficitur, capite quinto de Offic. ordinarij. Septimo causa habendi conciones ad populum, cap. Inter cetera, de praben. & cap. Quod Dei timorem, de status monacho. nam causa necessitatis, vel utilitatis Ecclesiæ Vicarius constituitur, cap. exposuisti. De praben. Octauo, eum Rector è ministerio, & officio deijcitur, vel remouetur à loco, cap. Ad audientiam de Eccles. adifican. Nono, cum Rector se ad religiosam vitæ statum confert, & in probatione versatur, cap. De monachis, de prabendis. Decimo, cum id eedit in maius diuini cultus incrementum, ex cap. illud, & c. Nihil. 7. q. 1.

Quarto quæritur, An ratione consuetudinis Rector Ecclesiæ, vel alius beneficiarius, qui commorari, & residere in sua Ecclesia iure compellitur, iustam habeat excusationem, si per Vicarium sibi substitutum inferuiat? De hac questione Ioan. Selua in tract. de benefic. par. 4. quæst. 2. Respondeo, distinguendo, Rectori, cui est animarum cura commissa, iustam excusationem consuetudo non datur: bene tamen alijs beneficiarijs, nec curam animarum habentibus, quales sunt Canonici: vnde Ioan. Andr. & Abbas aiunt in cap. Extirpanda, §. qui vero, de praben. iuri posse consuetudinem hac in parte derogare nam in quibusdam Ecclesijs est vsu, & consuetudine receptum, vt Canonici per Vicarios inferuiant, & nihilominus fructus percipiunt. Alicubi est in more positum, vt etiam sine Vicario, ex iusta tamen causa absentes, vt fructus beneficij lucentur; ita vt alicubi etiam ex toto, alibi ex parte sibi illos acquirant: quæ in quibus, consuetudines seruati tuto queunt, vbi sunt receptæ. Hoc nimirum illi dixerunt ante Synodum Tridentinam qua tales consuetudines Canonicoz abrogantur, sess. 24. c. 12. de reformat.

Quinto quæritur, an Vicarius Rectoris beneficium habere censetur eo ipso, quo Vicarius est? Respondeo,

distin-

distinguendum esse: Vicarius ad tempus, beneficiarius ve-
re & proprie non est, quoniam titulum, & ius non habet,
nec ipsius obitu beneficium vacat, & morte beneficiarii
totum eius munus & administratio finitur ac desinit, &
ex beneficii prouentibus solum sibi sumit, quod est ad vi-
tam vsus necessarium: reliquum beneficiario debet. Dices,
Vicarius Rectoris habet curam animarum: ergo & benefi-
cium; Respondeo, non iure & habitu. Est enim penes Re-
ctorem ius curæ, penes Vicarium vero functio & admi-
nistratio. Vicarius vero perpetuus in Ecclesia parochiali
beneficiarius ipso iure censetur: *Gloss. in cap. 1. de offic. Vi-
carii in verbo, in diuersis. Oldr. q. 232. ad fin. Aus. Buc. cons. 3. & colligitur ex c. postulasii. de rescript. & Gloss. ibi. & Abba-
te, & a ius in eo ca. & Clem. 1. de offic. Vicarii.* Obijcies, eo ipso
quo est Vicarius, vice fungitur alterius, ergo penes eum,
cujus est Vicarius, jus beneficii, & titulus consistit. Re-
spondeo, quidquid sit de hoc, in iure Vicarius perpetuus
in Ecclesia parochiali auctoritate Episcopi instituitur, pro
beneficiario habetur: ita vt ea portio, quæ ipsi ex annuis
beneficii prouentibus detracta destinatur, beneficium ju-
dicetur, qua in perpetuum datur, & obitu clerici vacat,
non extinguitur: & tanquam merces sacri ministerii, &
laboris quem Vicarius sustinet.

Sexto queritur, An pœna Canonice contenta in c. *De
multa, de praben. & in Extrava. Excecrabilis. de prabe. inter
Extrava. Ioann. 21.* non solum comprehendant Rectorem
parochialem Ecclesiam habentem, sed etiam Vicarium
in Ecclesia parochiali constitutum? Respondeo, distin-
guendo, si Vicarius est perpetuus, eas pœnas contrahere, si
simul habeat aliud beneficium, quod cum Ecclesia paro-
chiali, cuius est Vicarius, obtineri iure non possit, vt *dedu-
citur ex Clem. 1. de offic. Vicar. & tradit Abbas in c. Extrapan-
da. §. qui vero. n. 15. de prab.* Si vero sit Vicarius ad tempus,
in eas pœnas non incidit, etiamsi aliud beneficium simul
habeat, quod cum Ecclesia curationem animarum ha-
beat simul nequeat possideri, quoniam, vt præmonuit,
talis Vicarius in iure beneficiarius non habetur.

Septimo queritur, An munus, & officium Vicarii fi-
niantur, ac desinat mortuo Rectore, cuius est Vicarius, &
à iurisdictione, vel officio per suspensionem remoto &
deiecto? Respondeo, distinguendum esse: si Vicarius est
perpetuus, eius munus & officium non desinit; si est ad
tempus, finitur totum eius ministerium, ratio vtriusque
est: quia perpetuus auctoritate superioris, videlicet Epi-
scopi, & ipsius iuris est constitutus: ergo eius iurisdic-
tio, potestas & munus, obitu, & morte Rectoris non extin-
guitur. At vero Vicarius ad tempus est ad nutum eius, cu-
ius est Vicarius, ergo eius officium & munus finitur mor-
te Rectoris. *Hac Abbas in c. Extrapan. §. Qui vero. nu. 14.
De praben.* Hinc est, vt ea iura locum habeant in Vicario
perpetuo, quæ sunt de Rectore parochialis Ecclesiæ con-
stitutura, sicut eam hic intra annum à beneficio obtento
presbyter fieri debet, sic etiam Vicarius. *Vnde in Clem. 1. de
offic. Vicarii dicitur: Quæ de Ecclesiæ curam animarum ha-
bentibus per receptionem aliarum similium amittendis, ac de
iurarum Rectoribus promouendis ad sacerdotium, & de eorum
estate à iure statuta noscuntur, in perpetuis Ecclesiarum paro-
chialium Vicariis, & assumptis ad eas volumus observari.* Hec ibi.

Octavo queritur, an officium quo fungitur Vicarius
Episcopi, appellatione beneficii contineatur? Respon-
deo cum *Abbate in c. postulasii. de rescript.* minime, quia huius-
modi Vicarius non est perpetuus. Si queras, An Episcopus
Vicarium perpetuum in Ecclesia parochiali possit
constituere sine consensu patroni? *Gloss. in c. Ad hac, de offi-
Vicarii id Episcopum posse, eo quod patroni tantum
est nominare, designare, & offerre clericum in Ecclesia,
Rectore vacante instituendum. At cum Episcopus Vicarium
instituit in Ecclesia parochiali, non id facit, quia Ecclesia
Rectore vacauerit: ergo institutio Vicarii patroni consen-
sum non postulat. At Ioann. Andr. Abbas, Innocentium, &
alios veteres secuti ita distinguunt in c. citato. Ad hac. Si*

Vicarium perpetuum Episcopus instituit, ita vt det certam
quandam ex beneficio portionem, quæ tanquam benefi-
cium constitutum perpetuo duret, etiam post obitum
ipsius Vicarii, tunc necesse est, vt ad sit etiam Patroni con-
sensus, quia eius est clericum promovendum nominare,
& offerre: ergo si Episcopus Vicarium instituit, ita vt post
ipsius Vicarii mortem ius & auctoritas instituendi perpetuo
penes Episcopum duret, Patronus ius habebit Vicarium
nominandi, designandi, & offerendi ab Episcopo in-
stituendum. Si vero tantum Episcopus Vicarium instituat,
ei assignata & destinata portio, quæ ad ipsius vitam sit
tantummodo permansura, non requiritur Patroni con-
sensus, eo quod portio eiusmodi nequaquam est in perpetuum
conferenda.

Nono queritur, An Vicarius ad tempus constitutus,
mortuo Rectore habeat ius petendi à successore stipendium
totius temporis elapsi? *De hac questione Abb. in c. ad hac, n. 3. de offic. Vicarii.* Ratio dubitandi est ex l. *Qui operas. ff. locati,
& l. pecuniam. 2. C. de condi. ob causam, vbi dicitur: Pecuniam à te datam si hac causa, pro qua data est, non culpa accipiens,
sed fortuito casu non est secuta, unquam repeti posse, cer-
tum est.* Item constat, eum, qui locavit suas operas totius
temporis mercedem iure petere, si per eum non steterit,
quin operas suas præstiterit, & nisi in reliquo operas loca-
set, vt dicitur in l. diem sancto. ff. de Offic. Assessoris. & l. Adde,
& Cum quidam. ff. Locati & respondeo cum *Abbate in c. citato,*
ius habere petendi, vel interveniente Episcopi auctori-
tate, vel utilitate Ecclesiæ. Secus non: item, quoniam success-
sor in beneficio debet sui præcessoris debita solvere, si ea
in tem, & bonum Ecclesiæ celsierit, c. i. de solutioni. At In-
nocentius, *testis Abbate, ait. Si res acquisita gratis Ecclesia ad
successorem devenerint, & penes ipsum manserint, petat ab eo:
secus petat ab hereditibus antecessoris.*

Decimo queritur, an Vicarius perpetuus in Ecclesia
parochiali constitutus, possit alium Vicarium sibi subro-
gare. Dubitationem mouet, quod Procurator siue ad li-
tes siue ad negotia, postquam contestatus est litem, alium
substituit ad litem; *ca. 1. c. 2. de Procurat. in 6.* quod ibi
notatur, communi est sententia receptum: *vt constat ex
Abbate in c. Clericos. de offi. Vicarii, num. 2.* Vicarium in sui
locum; alium non substituere atque supponere: alioqui
enim, & ille alius substitutus posset quoque alium in sui
locum sufficere, & ille itidem suffectus alium sibi subro-
gare, quod iura non permittunt, *vt inquit idem Panormi-
tanus in cap. citato, argumento ex cap. Cum in multis de re-
script.* Diceodum igitur est, Vicarium, si perpetuus sit, non
posse Vicarium perpetuum sibi substituere: quia cum Vi-
carius est constitutus, electa est industria personæ ejus,
item quia Vicarius perpetuus nequit nisi Episcopi aucto-
ritate institui. Cæterum potest temporalem Vicarium
substituere, vt loco quem diximus, docet Panormita-
nus Hostiensem secutus, modo id faciat magna ex causa
impeditus, & ad modicum tempus; puta ad vnam heb-
domadam, vel duas, quia modicum in iure pro nihilo
habeatur: & dummodo ratio substituat, secus est de Pro-
curatore, qui contestata lite, vel incepto negotio, est qua-
si dominus litis, vel negotij.

Vndecimo queritur, an Rector iure Vicarium reuocet
quem ad tempus sibi subrogavit interposito iurejurando,
quo promisit se eum non reuocaturum? Respondeo cum
Abbate in c. Tua nobis, de offi. Vicarii, num. 5. si reuocet iusta
ex causa, eam reuocationem ratam esse & firmam: & Re-
ctor perjurus non habetur, quia iusjurandum adhiberum
est tacita conditione, quamvis non expressa, si Vicarius
recte suo munere, & officio fungeretur. Alioqui perju-
rus est Rector, tamen reuocatio vim, & locum habeat.

Dodecimo queritur, An Vicarius Episcopi, quem
Ius Canonicum solet Officialem nominare, iurisdic-
tionem ordinariam habeat, an tantummodo delegatam?
Respondeo cum *Innocentio, Hostiensi, & Abbate in c. Tua
nobis, de offi. Vicarii,* ordinariam habere, eam nimirum
eam habeat in totum Territorium Episcopo subjectum.

Decimotertio queritur, An Episcopi obitu iurisdic-
tio Vicarij finiat, ac desinat? Respondeo cum *Hestiensi*, &
Abbate in c. Tua nobis, de officio Vicarij, num. 4. finiti: sic e-
nim habetur, *cap. 1. de officio Vicarij, in sexto.* & ita est consue-
tudine receptum, quamvis Collegia Canonicorum ple-
ramque Vicarios Episcoporum soleant confirmare, vel ab
officio remouere. Item desinit iurisdic-
tio Vicarij, quando is qui Vicarium constituit, est sententia excommunica-
tionis, suspensionis, vel interdicti deinctus, ita ut acta Vi-
carij tunc rata, & firma non sint: *vt colligitur ex cap. 1. de of-
ficio Vicarij, in sexto.* Demum Vicarij Episcopi munus fini-
tur, si Episcopus suam Ecclesiam dimiserit, aut simpliciter,
aut ad aliam Ecclesiam translatus, aut sua Ecclesia priuatus,
vel ab ea amotus: tunc enim vacat eius Ecclesia, & Episcopus
est veluti mortuus illi Ecclesie.

Decimoquarto queritur, An Episcopus absque consen-
su, vel consilio Collegij Canonico, possit sibi Vicari-
um adsciscere & reuocare? Respondeo, cum *Hestiensi*, &
Abbate in c. Tua nobis, num. 4. de officio Vicarij, eum posse, id-
que consuetudine approbatur, & seruetur.

Decimoquinto queritur, An Vicarius Romani Ponti-
ficis in Vrbe, sit Vicarius eius tanquam Patriarcha, & totius
Ecclesie Catholice Antistiti: An vero tanquam Episcopi
Vrbis: Respondeo, esse Vicarium tanquam Vrbis Episcopi,
quia iurisdic-
tio eius non extendit extra Urbem,
cap. Tua nobis, de officio Vicarij, & vbi Abbas, & alij.

Decimosexto queritur, An hic Vicarius possit ad ordi-
nes promouere eos, qui sunt alijs Episcopis subiecti, sine
ipsorum literis, quas vocant, dimissionis, & an itidem
possit literas dimissionis dare Clericis sibi non subiectis,
ad ordines suscipiendos? Respondeo cum *Abbate in cap. Tua nobis, de officio Vicarij, num. 5.* ex iure communi non posse: nam seruare debet, quod habetur in *cap. Nullus, de temporibus ordinat. in sexto*, vbi non ita legitur: *Nullus Episcopus, vel quouis alius absque superioris licentia, homini decessi aliena Clericalem presumat conferre tonsuram.* Porro nos de officio Vicarij generalim agemus lib. 6. *Moral. Institutionum.*

Vltimo queritur, An Rector legitime impeditus possit sibi Vicarium constituere? De hac questione *Panormitanus in c. Quoniam, 2. Ne Pralati vices suas. Ioan. Andreas in c. Cum ex eo, de Elect. in sexto. Glossa in c. Precipimus, 21. quest. 2.* Respondeo cum *Abbate*, Vicarium perpetuum ab eo constitui non posse sine auctoritate Episcopi; temporarium vero, ad modicum videlicet tempus, puta ad vnam, vel duas hebdomadas, sibi posse substituere sine auctoritate Episcopi: ad longum tempus non posse citra auctoritatem Episcopi: *vt colligitur ex c. Cum ex eo, de elect. in sexto, & cap. Peruenit. de Appellat. Sic Abbas loco citato.*

CAP. VII.

De Beneficijs simplicibus sigillatim, & primum de prestimonijs.

Primo queritur, An prestimonium, siue prestimonialis portio, sit beneficium Ecclesiasticum? Non sumitur in presenti prestimonium; vt est portio aliqua quae datur ex bonis Ecclesie alicui tanquam merces ob ministerium profanum, non sacrum, & quae etiam in laicum confertur: sed vt est portio, quae dari solet Clerico, vt Clerico. In multis ecclesijs Hispaniarum sunt prestimonia. In ecclesijs diocesis Conchen. sunt prestimoniales portiones dari solite Canonice, & alijs Clericis.

In hac controuersia duplex est Doctorum opinio. Prima prestimonium negat esse beneficium: cuius auctores eo sunt argumento permoti, quod prestimoniales portiones sunt annui quidam prouentus ex beneficiorum redditibus detracti, & destinati ad sustentandos iuuenes, qui literis operam nauant. Quamuis alij dicant, huiusmodi redditus ad subsidium hominum pro fide, & religione Catholica decertantium, ab ecclesia esse constitutos;

Alij vero, in subsidium Canonicorum in ecclesijs Cathedralibus Canonice, aut dignitate habentium. Ioan. Selua *tract. de benef. par. 1. q. 3. Gas de personis. q. 28. nu. 5.* senserunt prestimonium non esse beneficium, quibus subscripsit eunt quidam iuniores, & inter Theologos *Palatinus in 4. dist. 15. dist. 19.* Medina *tract. de oratione*, ea vnica ratione conuicti, quod qui habet prestimonium, commorari ac residere iure vlllo non cogitur in ecclesia, cuius est prestimonium, vt est consuetudine receptum, nec in sui locum aliquem substituitur debet, ac ita nec per seipsum, nec per alium sibi subrogatum ecclesie inseruit: & vna cum ipso prestimonio, quod habet, potest iure alia beneficia possidere, haec enim omnia habet consuetudo recepta: & quia prestimonium datur in vita subsidium, vnde quis commode sustentetur.

At secunda opinio docet; prestimonium esse beneficium: quae opinio est *Hofstiensis in cap. Postulasti. de rescript. vbi testatur, Clementem IV.* irritam licite electionem Archidiaconi Compositellani, quia in habilis erat, eo solo, quia in dispensatione sua de quibusdam prestimonijs non fecerat mentionem: non obstante quod a quibusdam dicebatur, prestimonium non conferri nomine beneficiorum ecclesiasticorum, cum in sola temporalitate consistant: nam alius quam Praelatus, illa conferre non potest: nec ille alteri quam Canonico, vel Clerico: nec potest illa sibi retinere. Quare negari non potest, quin illa sint Ecclesiastica beneficia: & quin committat simoniam Praelatus, qui illa venderet. Haec eadem tenet *Speculator in c. de legato, 3. Videndum: vbi. Nunquid nocet, & Ioan. Andreas in c. Postulasti. de rescript.* Eandem opinionem habent *Antonius & Ancharanus in cap. citato Postulasti, Abbas in conf. 47. pa. 2. Dominicus in cap. Quoniam. de concess. Praeb. in sexto, & conf. 109. Oldrad. conf. 81. Sotus lib. 10. de iustit. q. 3. num. 3. conclus. 2. Decius in c. Ad Aures, de rescript.* Hanc esse communem sententiam, testatur *Menoch. de arbit. Ind. casu 207. n. 59.* Ea vero inde colligunt, quod prestimonium conueniat tota beneficij definitio, & ea omnia, quae beneficij ratio, & natura postulat. Non enim confertur potest nisi per institutionem Canonicam, & neque dari conuentione, aut aliquo pacto, & promissione lucri, ac commodi temporalis, nec in alios quam in Clericos confertur; & in perpetuum datur in titulum certae alicuius ecclesiae, nec tribuitur nisi ob munus, & ministerium sacrum & ecclesiasticum; similiter quoque obitu eius, qui illud habet, vacat: nec de mum potest ad haereditates transmitti.

In hac controuersia in primis notandum est, omnes conuenire, prestimonium, siue prestimoniale portio-
nem non esse beneficium ecclesiasticum proprie, si non datur in titulum, sed ad certum tempus committitur in subsidium vitae: & de hoc prestimonij genere locuti sunt *Abbas, & Felinus in cap. postulasti, num. 8. de rescript. Gigas, Ioan. Selua locis supra citatis*, cum dicunt non esse beneficium, & solum in temporalibus consistere. Tota quaestio est de prestimonio; & prestimoniali portione, cum datur in titulum, & cum obitu eius qui habet, vacat. Deinde incredibile quibusdam videtur, prestimonia fuisse primum instituta in subsidium iuuenum literis operam dantium: & propterea fuisse portiones quasdam ex beneficiorum prouentibus detractas, & processu temporis in beneficia ecclesiastica transisse: quamuis prima sui origine beneficia non fuerint. Vnde factum esse putant, vt qui prestimonia nunc habent, liberi sint ab onere, obligatione, & precepto residendi in ecclesijs, quarum sunt prestimonia, ita vt nec per se, nec per alios in sui locum successores inseruire vlllo iure cogantur: quod certe horum beneficiorum est proprium. Caeteros enim beneficiarios constat, vel per se, vel per alios sibi substitutos, in ecclesijs ministrare debere.

Verumtamen qualicumque fuerit prima prestimoniorum institutio, & origo; ego non dubito ea esse beneficia, non solum iure nouo, sed antiquo etiam iure aequo communi. Nam in *cap. Quoniam. de concess. Praeb. in sexto,*